

[Finansministeren.]

efter den 1. april. Jeg må måske begynde med at tage denne forespørgsel som udtryk for, at man nu såvel fra partiet venstre som fra det konservative folkeparti er enig med regeringen i, at omsætningsafgiften skal forlænges også for det kommende år. Det er jo den første betingelse for, at man i det hele taget kan drøfte dette spørgsmål; så længe man ikke har nogen sikkerhed herfor, er det jo meget vanskeligt at tage stilling til, om man ved sparebeviser eller på anden måde skal tage spørgsmålet om omsætningsafgiftens indflydelse på pristallet op. Jeg kan sige, at regeringen naturligvis har sin fulde opmærksomhed henvendt på dette spørgsmål, men ikke har ment, det kunne finde sin endelige løsning, før man fik en tilkendegivelse af, om man kunne have sikkerhed for omsætningsafgiften for hele det kommende finansår, og jeg vil også mene, det vil være rimeligt, at vi aften januarpristallet, før vi tager endelig stilling til problemet.

Det ærede medlem hr. Thestrup søgte i øvrigt at fremstille tingene, som om statens udgifter var steget særlig stærkt under den socialdemokratiske regering, og det har det ærede medlem ret til; men det ville jo nok være en fordel, når det ærede medlem gik ind på en sådan argumentation — navnlig i betragtning af, at det ærede medlem er næstformand i finansudvalget — at de tal, der anvendes, er sammenlignelige. Og jeg må gøre det ærede medlem opmærksom på, at det er de ikke. Jeg tror ikke, det ærede medlem har tænkt derpå, men det ærede medlem illustrerede væsentligt statsbudgettets indtægter og udgifter ved en sammenligning mellem nærværende finanslovsforslag og de tilsvarende forslag for 1953-54 og 1954-55 og nåede derved til en stigning af udgifterne fra ca. 3 til 4,6 milliarder. Men som følge af den i 1956-57 foretagne ændring i opstillingen af statsbudgettet giver denne sammenligning dog ikke noget korrekt billede af udviklingen, idet vi siden da har indregnet bl. a. udligningsfonden, vejfonden og anlægsudgifter i statens samlede indtægter og udgifter. Jeg tror ikke, det ærede medlem på nogen måde vil bestride dette. Men tager man disse korrektioner i betragtning, så balancerer finanslovsforslagene for 1953-54 og 1954-55 med

omkring 4 milliarder og ikke som nævnt af det ærede medlem med 3 milliarder; det er altså 1 milliard, de er gået op, og det giver et helt andet billede af udviklingen. Tilsvarende vil tallene for finanslovsforslaget for 1951-52, som det ærede medlem jo også nævnte, være ikke godt 2,1 milliard, men 2,8 milliard.

Summa summarum kan det siges på den måde, at udgifterne er steget akkurat med samme beløb i de tre år, vi havde en borgerlig regering, som i de sidste tre år, og det tror jeg man skal erkende også fra konservativ side.

Så var det ærede medlem inde på tanken om, at vi ikke skulle have noget overskud på statsbudgettet, og samtidig kritiserede det ærede medlem meget stærkt, at produktionen har været stigende, medens investeringerne inden for industrien ligefrem er gået ned de sidste år, og han sagde, at det var et resultat af statens finans- og kreditpolitik.

Man kunne heroverfor indvende: hvis vi ikke havde noget overskud på statsbudgettet, så måtte staten jo dog låne en del penge. Jeg er nok klar over, at det ærede medlem mener, at vi knap kunne låne så meget som nu, fordi statens udlånsvirksomhed skal gå ned, men rent principielt måtte staten i hvert fald sætte sine lån betydeligt i vejret, hvis den skulle dække sine bygge- og anlægsudgifter og udlån på de områder, hvor der i øvrigt har været enighed om det her i salen. Det vil sige, at man i langt højere grad end hidtil måtte gå til det private kapitalmarked, og det ville igen sige, at renten ville blive endnu højere end hidtil.

Hvis det ærede medlem dertil vil svare: ja men når man ikke har så stort et overskud, kunne skatterne sættes ned, og derigennem ville folk få midler i hænde til at kunne foretage en opsparing, vil jeg deroverfor spørge det ærede medlem: tror det ærede medlem virkelig, at den skatte-sættelse, der fandt sted, 100 pct. ville omsætte sig i en tilsvarende opsparing? Jeg kan sige til det ærede medlem, at hvis han har den opfattelse, strider det meget imod, hvordan opsparing virkelig foregår i et samfund. Jeg har ikke noget imod, at det ærede medlem har den anskuelse, at vi ikke skal have overskud på statsbudgettet, men så kan det ærede medlem ikke samtidig an-